

(המשך מעמוד 29)

לדת בגדה. הספורנטים יתסיפו את האוכלוסיה כולה.

היהו שביטות. הפגנות. מהומות. ניסו דגלים פלסטיניים. אני רוצה שיהיו הרר בה דגלים פלסטיניים. הוא פנה אל הר קצין המוסמר. אם תגלו דגלים כאלה בבדיקות ליד הגשרים, עיצמו עין. תנו להם לעבור.

האם פירוש הדבר שנרשה את הנפת הדגלים הפלסטיניים? תמה מושל חברון. בוודאי יש לא! הסביר האורח בסבלנות, כמי שמלמד ילד מגר. נאסור! בהחלט נאסור! כל מי שמניח - נעצור אותו. נרביץ לו כהוגן במעצר. מה ושם גם נפתח באש.

רק דגל אסור יכול להחייב רי להמריד. אני רוצה שכל פלסטיני ירגיש בליבו רטם של חרדת-קודש כשהוא רואה את הדגל שלנו!

אזרח הביט בנייר שלפניו. פרק ב': ליכוד האוכלוסיה. זהו המשך ישיר של פרק א'.

יש לנו כאן עסק עם אוכלוסיה די מפורגת. ימין ושמאל. קומוניסטים ודתיים. מסורתיים ורדיקלים. קיצוניים ומתונים. חסידי אש"ף וכאלה שדי מסתייגים ממנו, חסידים של המישטר הירדני. העניין לא יתקדם במצב הזה.

עליכם לנקוט פעולות אשר ישרו מו קץ לפילות הזה. אני רוצה שתוך כמה חודשים לא יישאר בגדה רי ברצועה אף איש מתוך אחד. אני רוצה שהדתיים והקומוניסטים יתי אחדו. שכולם יקבלו לדא עירעור את מנהיגות אש"ף. זה ברור?

רק קצין צעיר העז לשאול: "איך?" "פשוט מאד", הסביר האורח ב"סבלנות", "אם תתייחסו אל איש מתוך כמו אל איש קיצוני, גם הוא יהפוך במהרה לקיצוני."

תזמינו את המתונים למשרדי המימ של תעליבו אותם. תנו להם לחכות שעות לפני הדלת. תעירו אותם בשעות הקטנות. הוא פנה אל האיש האחראי על הגשרים. בייחוד אצלכם. תשילו אותם בזמן המעבר. עירכו על גופם חיפושים מבישים. הפכו להם את המיוודות. "נגרש כמה מהם אל מעבר לירדן. אין טעם לפגוע בקיצוניים. הם כבר בסדר. תפגועו במתונים. תוכיחו שמבחינתכם אין הבדל בין חסידי-מוסקוה וחסידי-ווינגטון. להיפך. תסלו את הקומוניסטים לטובה. בקיצור, תוך כמה חודשים אני רוצה לראות אוכלוסיה מאוחדת, מזוכרת, נחושת-החלמה. בלי זה לא תקום מדינה פלסטינית."

איך פנה שוב אל המתאם. איך אתה מעריך את כושרה של המנהיגות הנוכחית?

המתאם ניענע בראשו בספקנות. הם בסדר. לאומיים. נאמנים. אבל בסך הכל, אלה אינם מנהיגים של מרד. הם שקולים מדי. מתונים מדי. פוליטיקאים. את הר מילה האחרונה הפליט בזילזול תהומי. "ובכן, נצטרך לסלק אותם."

"איך?" שאל המתאם. הם נבחרו בחירות חופשיות. בחסותנו! "אז תדאגו לכך שיתפטר בעצי מם! קרא האזרח בחוסר-סבלנות. "תיצרו מצב שבו לא יוכלו אף אחד מראשי-העיריות ומחברי מועצות-העיריות להישאר בתפקידו!"

תפברקו נגד כמה מהם האשמות. לא איכפת לי שתהינה מגוחכות - הכאת שמש בבית-המישפט. או משהו כזה. תע' מידו אותם לדין. הם יורשעו, ותוכלו לה' דיה אותם לפי החוק הירדני."

האזרח שקע לרגע במחשבה. ההממ, זה לא מספיק. יהיה בקול רם. כעבור רגע פנה אל המתאם: "מי האיש המרכזי בי חברון הזאת?"

"האיש בשכם", אמר המתאם. "ובכן", אמר האזרח למושל-שכם. אתה תארגן את זה. תזמינו אותו לשיחה. תמי שכו אותו בלשון, שיגיד משהו קיצוני. אם לא יגיד, לא חשבו. תפרסמו כאילו אמר משהו קיצוני מאד. תדליפו את זה מייד לכלי-התקשורת.

"אנחנו נאסור אותו ונגרש אותו מהארץ. אחרי זה יצטרפו כל ראי שיהערים להתפטר מרצונם. לא תהיה להם ברירה.

"יהיה תהויווהו!" אמר המתאם. "בדיוק", קבע בעלה-החליפה. ההנהגה

הרישמית תתחסל. במקומה תבוא הנהגה חדשה, מתרנית. פידאינים. במקום הפור ליטיקאים, שכוּחם רק בדיבורים, יבוא אנשי-מעשה. יארגנו מרי ארתי. יגבירו את הטרור. שיתוף-הפעולה יפסק. יארגנו שביטה של הפועלים מהשטחים בישראל."

אןף פיקול הנורו לא יכול לתת אפק. אבל המשק שלנו לא יוכל לתפקד בלי הפועלים האלה!

"בוודאי", השיב האזרח בנחת. "זוהי הכוונה. הציבור הישראלי לא ישלים עם הרעיון של מדינה פלסטינית, אלא אם כן ייווצר שהמצב יהא בלתי-נסבל."

נצטרך לקחת בחשבון זעזועים מסויימים במשק שלנו. אולי גם התגברות הטרור. אבל בחשבון הסופי, זה ישרת את המטרה. זה לטובת המדינה."

האיש אסף את ניירותיה, כמי שמתכוון לסיים. האם יש שאלות? "הפצ'ר כיצע בגרונו. אם הבינותי נכון את הוראותיך, אין לי ספק שיהיה לנו עסק עם בתי-המישפט. ירוצו בכל יום שני וחמישי לבג"ץ."

"טוב מאד", אמר בעלה-החליפה. זה יגביר את המתאם. אנחנו עשויים להפסיד כמה מישפטים, מה ושם. אבל גם זה ישרת את המטרה. "איך?" היקשה הפצ'ר.

"אם בית-המישפט יצווה להוריד התנחלות אחת או שתיים, נצטרך להוריד אותן ככוח. זה יגביר את המתאם. תהיינה התנגשויות. כך או אחרת זה יתסיס גם את הערבים."

אש"ף נראה מודאג. יש לי מיבצע הזה היבט אחד המדאיג אותי. אמר בהיסוס בולט. איך זה ישפיע על המערכת הפנימית שלנו? פעולות כאלה בשטחים יעוררו התנגדות חמורה אצל חלק ניכר של הגורע שלנו, וגם בשכ' בות האחרות. הרי לא נוכל לגלות להם שאנחנו עושים את זה כדי להחיש את הקמת המדינה הפלסטינית.

תהיינה פעולות-מחאה. יפיהנפש הר אלה משל"י ושלוש-עכשיו יקראו להפגנות. זה ישפיע גם על הטרוריסטים. שיגיעו אלינו מתר. יהיו תופעות של סרבנות. האזרח לא נראה מוטרד, גם זה לפי התוכנית, אמר. "בסופו של דבר, הם יעזרו לנו לשבנע את הר ציבור שהעניין אינו יכול להימשך."

המחלוקת הציבורית דרושה בשלב זה. אנחנו נגביר אותה בפעולות יומות. "למשל?" שאל אחד האלופים. האזרח הירהר. הוא פנה אל הפצ'ר. "הוגנבה לאוונזי השמועה שמתנהל עכשיו מישפט נגד כמה פושעי-מלחמה ממיבצע-ליטאני. מה המצב?"

יש כמה מיקרים. לדעתה, הם יקבלו עונשי-מאסר ארוכים. במיקרה של סגן אלוף אחד אני גם עירערתי על קולת-העונש, ואני מקווה שביתי-הדין לעירעור רים יחמיר אותו. "מצויין", אמר האזרח. הוא פנה אל הרמטכ"ל. "אתה תשתמש בר סמכות שדך ותפחית את העונש. קבע עונש מגוחך. זה יעורר מערה ציבורית ויגביר את התסיסה."

האם אין זו דרך מסוכנת מדי? שאל קצין-הינדור-ראש. "סמוך על העם שלנו", השיב האזרח בביטחון. אחרי שנסיים את המיבצע, הוא יתגבר על המחלוקת. הוא יבין כי טוב עשינו שהשתחררנו מן השטחים. "מתנגדי המדינה הפלסטינית אצלנו יהיו אז במיעוט מכוסף, ודא יוכלו להפריע לביצוע המדיניות."

איך הפתכל בשעון. התידרוך ארך שעה בדיוק.

אלה הן ההנחיות. סיכם. אני משי' איר לכם את גיבוש פריטי-הביצוע. הרמט' כ"ל יביא לי תוך שבוע תוכנית מפורטת. הכל ברור?

האיש קם. יש דרכים רבות לשרת את המולדת, וזהו אחת מהן", אמר. "ראש הממשלה מצפה מכולכם לשמור על הדבי רים בסדויות מוחלטת. ולגלות את התכור נות שציינו את צה"ל ברגעיו הגדולים ביותר. זה כמו לחצות את התעלה". בעיניו היה ברק של שובבות. "ומי יודע, רבותי - אולי כבוא היום יקראו על שמכם רחובות בי שכם ובחברון!"

מ

בחינה מישפטית ומוסרית, מצ' אה הממשלה את עצמה במצב מעין זה:

המישטרה לכזה שודד. בידי השודד נמצא רכוש שדוד רב. על כל פריט היה רשום ממי הוא נשדד.

כמה מן הנשדדים הגישו עתירה לבית המישפט כדי לקבל את רכושם בחזרה. בית-המישפט ציווה על כך. המישטרה הור' דיעה שהיא תחזיר לאלה את רכושם השדוד, תוך הזמן שנקבע.

אולם המישטרה לא החזירה את הרכוש לנשדדים האחרים. היא השאירה אותו בידי השודד. כדי שישתמש בו לפי שעה, תוך קביעה, כי כל הרכוש יחזור אחרי שהמישטרה תספק לשודד רכוש חילופי, שהממשלה עצמה תגוול אותו מבעליו.

לחול על גחון

ה נשמע כמו סיפור בדיוני, שאינו יכול להתרחש במציאות. אולם זוהי כל פרשת אילון-מורה על רגל אחת.

"הלכנו כימעט כל הדרך לקראת גוש" אמרונים, ועכשיו על הגוש לעשות את הצ' עד האחרון מצידו", אמר שרה-החינוך, זכור לון המר, המשתדל בכל כוחותיו לשמור בידיו את המנהיגות הפוליטית על גוש-

אמונים. מתחרהו על זכות זו. שרה-החקל' אות אריק שרון, היה זהיר יותר.

ההגדרה הנכונה היא פחות ציוי רית: הממשלה נכנעה לגושי-אמרי נים כשהיא כורעת על בירכיה. אולם הגוש לא הזדרז לקבל את הכניעה. הוא היה רוצה שממשלת ישראל תזחל על גחונה.

מדוע התנהגה כך הממשלה?

הסיבה הבולטת ביותר היא סחודנות. ממשלת-כגון כה מעורעת, מסוכסכת ו' כושלת, עד כי כל עימות, ויהיה קל שב' קלים, עשוי למוטט אותה כליל. ואילו העימות עם גושי-אמונים לא יהיה קל.

יש סיבה שנייה: גושי-אמונים אינו עומד מוד הממשלה, אלא נמד צא בתוך הממשלה.

המנהיג האמיתי של הגוש הוא אריק שרון, התוסס עתה עמדת-מפתח בממשלה. זבולון המר מתחרה בו. יגאל הורביץ מקורב אל הגוש, וכך גם חיים לנדאו וה' רמטכ"ל, רפאל איתן. בלי קשר ליחס המיספרי, תומכי הגוש מחזיקים בידיהם עתה את מחצית הכוח בממשלה.

אך יש סיבה עמוקה עוד יותר. כל הר ממשלה משועבדת. לאמיתו של דבר, לי גוש. האידיאולוגיה האמיתית של מנחם

ביום הקמת אילון-מורה: קצובר ושרון